

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **M. Ch.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2016, č. j. OAM-126/LE-BE02-K07-R2-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Uvedl, že správní orgán při posuzování otázky, zda mu v případě návratu do vlasti hrozí nějaké nebezpečí, které by bylo zaviněno mezinárodním konfliktem či vnitřním ozbrojeným konfliktem, uvedené potenciální ohrožení zavrhl s odůvodněním, že situace na Ukrajině je stabilní a pouze dva regiony jsou zasaženy ozbrojeným konfliktem. S hodnocením správního orgánu nesouhlasí, situaci na Ukrajině považuje za nestabilní a je přesvědčen, že země, ve které dochází k mobilizaci, nemůže být považována za bezpečnou. Dále uvedl, že správní orgán zcela opomenul otázku jeho sociální a rodinné situace v případě návratu do vlasti. Pokud by byl nucen se na Ukrajinu vrátit, neměl by žádné prostředky, byl by vystaven bídě a

naprosté bezmoci, a tím by byl ohrožen na životě a zdraví. V důvodech skutkových odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál, vztahující se k jeho žádosti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, které považuje za nezákonné a vadné, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Shrnl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je zhoršená ekonomická a bezpečnostní situace v zemi jeho původu, obava z odvodu do ukrajinské armády a rovněž legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky (dále také jen „ČR“). Zrekapituloval podstatné skutečnosti sdělené žalobcem, mimo jiné, že svou vlast opustil v roce 2006, protože nechtěl jít na vojnu, měl rodinné problémy, nesouhlasí s ukrajinským zřízením. V ČR by chtěl klidně žít bez strachu o život. V roce 2010, do té doby zde legálně žil a pracoval, mu nebyl na území ČR prodloužen pobyt. Po zadržení policií v roce 2013 požádal o azyl.

K žalobním námitkám uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady, s nimiž žalobce seznámil, tento naopak žádné důkazy nedoložil ani nenavrhl případné doplnění podkladů. K současné vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný odkázal na vydané rozhodnutí, v němž se na základě shromážděných aktuálních zpráv uvedené problematice podrobně věnoval. K žalobcově snaze vyhnout se nástupu základní vojenské služby na Ukrajině z důvodu nesouhlasu s politickým zřízením a z obav z morální a fyzické újmy, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004, ze kterého vyplývá, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím. K obavám žalobce z jeho sociální a rodinné situace při návratu na Ukrajinu, žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si na živobytí vydělává prací a je zcela zdrav. Správní orgán tak po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a v případě návratu mu nehrozí ani nebezpečí vážné újmy. Zopakoval podstatnou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného je žádost žalobce účelová, jejímž cílem je legalizace pobytu v ČR, o čemž svědčí i skutečnost, že po vypršení platnosti povolení k pobytu, pobýval na území ČR vědomě nelegálně a svoji situaci neřešil. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu žalovaný odkázal na judikaturu NSS (viz shodně níže). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

Dne 18. 7. 2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 22. 7. 2013 s ním byl proveden pohovor. V jejich průběhu uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného křesťanského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Je svobodný, jeho rodiče žijí na Ukrajině. Svoji vlast opustil v roce 2006 nebo 2007, protože nechtěl jít na vojnu, nesouhlasil s politickým zřízením na Ukrajině, měl problémy s rodinou. Z vlasti odjížděl s představou lepšího života, že si najde práci a bude v klidu žít. ČR si vybral jako cílovou zemi proto, že zde měl známé. S jejich pomocí si našel bydlení a práci. V roce 2010 se mu nepodařilo prodloužit pobyt, na území ČR dále pobýval nelegálně. Nepřemýšlel o tom, jak bude žít v ČR bez dokladů. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu strachu o život, nechce jít na vojnu, nesouhlasí s ukrajinským právním systémem a celkovým zřízením. Má problémy i s rodinou, uvedl, že to jsou alkoholici, nebylo možné doma žít. Potvrdil, že ve vlasti neměl žádné potíže se státními orgány, soudy či policií. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu se dozvěděl od policie ČR při svém zadržení v roce 2013. V případě návratu na Ukrajinu se obává o život, hrozilo by mu uvěznění. Zopakoval, že je tam špatný systém vlády. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

O žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 8. 2013, kterým uvedenou žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v tehdy platném znění, tj. že neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud v Praze k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 20. 8. 2015, č. j. 49 Az 59/2013-39 uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že o žádosti žalobce nemělo být rozhodováno v tomto zkráceném řízení, ale vzhledem k žalobcem uvedenému potenciálně relevantnímu důvodu pro udělení doplňkové ochrany (obava z nástupu vojenské služby a obava z potrestání za její nevykonání), měl žalovaný posoudit žalobcovu žádost ve standardním režimu a své závěry řádně odůvodnit.

V dalším řízení provedl žalovaný se žalobcem dne 30. 11. 2015 doplňující pohovor. Žalobce popsal svůj život ve vlasti. Zopakoval, že důvodů, proč opustil Ukrajinu, bylo více. Potřeboval si vydělat peníze, aby mohl dostudovat, na Ukrajině práce není. Nesouhlasil s ukrajinským politickým zřízením, všudypřítomnou korupcí. Osobně s tím žádné problémy neměl, ale vadilo mu, že i když člověk vystuduje nějakou školu, stejně nemá možnost najít odpovídající práci. Na Ukrajinu se vrátit nechce, není tam práce, vše je rozbombardované. V ČR práci má. Dalším důvodem je vojenská povinnost, nechtěl jít na vojnu. Pokud studoval, na vojnu nemusel, pak začala válka, umírají tam nevinní lidé. Zmínil i problémy s rodinou, rodiče byli alkoholici a od toho se vše odvíjelo. Ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, soudy či policií. Z vlasti odjel na základě víza, s jehož vyřízením a odjezdem neměl žádné potíže. Neví, proč mu pracovní vízum v ČR nebylo prodlouženo, měl zaplacené sociální i zdravotní pojištění. Bez dokladů byl tři roky. Na Ukrajinu se vrátit nechtěl, vztahovala by se na něho vojenská povinnost, o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, protože v té době o této možnosti nevěděl. Učinil tak až po zadržení policií ČR (v roce 2013), když byl o této možnosti poučen. Zopakoval, že v případě návratu do vlasti se obává povolání k vojenské povinnosti.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 15. 5. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 25. 2. 2015, Informací MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 1. 10. 2015 a Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce nevyužil, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhoval.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvodem odchodu žalobce

z vlasti byly důvody ekonomické (potřeboval práci, která na Ukrajině nebyla), snaha vyhnout se nástupu do armády, rodinně - sociální potíže, obecná nespokojenost s ukrajinským státním zřízením, politickou a bezpečnostní situací. Ke všem uvedeným důvodům se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 5 – 8 napadeného rozhodnutí, se závěrem, že potíže, uváděné žalobcem, nelze považovat za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Krajský soud doplňuje, že Nejvyšší správní soud se již dlouhodobě zabýval otázkou ekonomické migrace, lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003, podle kterého: *„Obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ze znění zákona č. 2/2002 Sb.“* V rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 20/2003 je uvedeno: *„V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval.“* Toliko obecný nesouhlas žalobce s politickým zřízením Ukrajiny, aniž by uvedený názor veřejně projevil a měl z tohoto důvodu nějaké potíže se státními orgány, nelze považovat za odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Konečně v rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, NSS uvedl, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“*

K žalobcem uváděné obavě z nástupu vojenské služby v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině, krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Krajský soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“.* Žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání. V rozsudku NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44 je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu*

ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc.

Nelze přehlédnout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku, kdy byl zadržen policií ČR z důvodu tříletého nelegálního pobytu na území ČR a byl o této možnosti poučen. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž se uvádí, že *...„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku NSS ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z konstantní judikatury NSS se podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Žalovaný rovněž řádně posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, když důvody pro udělení azylu podle těchto ustanovení rovněž neshledal. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 a § 14 v žalobě však ničeho konkrétního nenamítal. Soud po provedeném přezkumném řízení proto obecně konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého

posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako výše) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným (z nichž je v rozhodnutí citováno), skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu §

14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24). Na uvedená rozhodnutí odkazuje NSS i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalovaný dle názoru soudu posoudil i individuální situaci žalobce, který na Ukrajině žil ve městě Gluchov, Sumská oblast (a dosud zde žijí jeho rodiče), která s konfliktem postiženými oblastmi nesousedí a není ozbrojenými střety zasažena. Konečně pokud by se žalobce v místě svého bydliště cítil ohrožen, může využít institutu vnitřního přesídlení a usadit se v bezpečnější části Ukrajiny, která není výše uvedeným lokálním konfliktem zasažena.

Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29). Z výše uvedeného je tak zřejmé, že žalobcem uváděné důvody byly bohatou judikaturou NSS opakovaně vyhodnoceny jako nedůvodné pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval,

proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. únor 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně